

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: S.K., zastoupeného: Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, Sevastopolská 16/378, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,
v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2016 č.j. OAM-169/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 17.3.2017.

Žalobce v žalobě tvrdil nesplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s tím, že toto ustanovení je téměř doslovným převzetím textu článku 8 odst. 3 písm. d) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, podle jejíhož článku 15 preambule by

zajištění žadatelů mělo být možné pouze ve vymezených výjimečných případech stanovených směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti. Podle žalobce možnost zajištění je připuštěna pouze tehdy, je-li žádost o mezinárodní ochranu podána pouze za účelem vyhnoutí se hrozícímu vyhoštění. Pokud je tato žádost podána i s jinými cíly, tedy například s cílem získat mezinárodní ochranu v ČR, tato možnost nepřipadá v úvahu. Žalobce poukázal na ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, podle něhož se žádost o mezinárodní ochranu zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nebezpečí vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Účelem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není podle žalobce zjevně to, aby byli zajištěni žadatelé, kteří podali sice žádost o mezinárodní ochranu mimo jiné za účelem znemožnění správního vyhoštění, avšak žádostí sledují i jiné cíle, zejména doufají v to, že by jim skutečně mohla být udělena mezinárodní ochrana. Žalobce poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož v daném případě nebude aplikováno ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, jelikož žalobce uvedl i jiné důvody pro získání mezinárodní ochrany, než snahu zmařit správní vyhoštění, tudíž bude jeho žádost posuzována z hledisek stanovených v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce měl výklad žalovaného ve vztahu k ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu za neprávě extensivní.

Dále žalobce uvedl, že se v jeho případě jedná o osobu, jejíž dobu pobytu na území Evropy lze označit za permanentní útěk. Nelze konstatovat, že by žalobce pobýval na území Evropských států bez zájmu o mezinárodní ochranu. Žalobce sice před zajištěním skutečně pobýval ve více evropských státech, avšak tento pobyt chápal pouze jako cestu do země, kde lze očekávat, že se mu dostane přijatelných podmínek v azylovém řízení a reálná šance na spravedlivé rozhodnutí. Žalobce se ve vlasti doslechl, že státem, kde je možné požádat o mezinárodní ochranu s relativně vysokými šancemi na spravedlivé posouzení žádosti, je Německo. Žalobce pobýval sice v srbském pobytovém táboře, s ohledem na obecně známé zprávy UNHCR se však není možné divit, že zde o mezinárodní ochranu nežádal, neboť srbské azylové tábory jsou průchozí a v Srbsku se ani nesnaží zabezpečit přijatelné podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu. Až v českém zařízení pro zajištění cizinců mu byl vysvětlen pojem schengenského systému i to, že se o mezinárodní ochranu může ucházet rovněž v ČR. Žalobce stojí o mezinárodní ochranu a je si vědom toho, že pokud by vycestoval z ČR jako žadatel o mezinárodní ochranu, byl by z Německa do ČR vrácen v rámci schengenského systému, tudíž mu nezbyvá nic jiného než setrvat v ČR a vyčkat rozhodnutí o žádosti. Žalobce není osobou, jež by v ČR dlouhodobě legálně pobývala za účelem výdělků, jediným cílem žalobce bylo vstoupit do řízení o udělení mezinárodní ochrany v některé zemi, jež zaručuje spravedlivé posouzení žádosti. Původně za takovou zemi považoval výlučně Německo, což vyplývá z toho, že by rád vycestoval do Nizozemska, kde má své příbuzné, mířil pouze do Německa, jelikož byl smířen s tím, že jako žadatel o mezinárodní ochranu nemůže v Evropě pobývat kdekoli, nýbrž musí se podrobit zákonné azylové proceduře. Vzhledem k tomu, že neexistují důvody, proč by se žalobce měl obávat azylového řízení v ČR, požádal o ochranu v ČR, čímž dobrovolně rezignoval na posouzení své žádosti v Německu. U žalobce vzhledem k tomu, že opustil svůj cíl požádat o mezinárodní ochranu v Německu a vstoupil do azylového řízení v zemi, kde by mohl nalézt ochranu před pronásledováním z náboženských důvodů, je podle něho nepřipadné uvažovat o tom, že by snad svojí žádostí o mezinárodní ochranu sledoval pouze zmaření správního vyhoštění.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žaloba se zcela míjí s napadeným rozhodnutím o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky (dále jen „PČR“), Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, č.j. KRPK-242729/ČJ-2016-040022-SV-ZZ ze dne 25.11.2016 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a umístěn byl do ZZC Balková za účelem správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 24.11.2016 byl žalobce zadržen policisty při kontrole kamionu se srbskou registrační značkou ve skupině dalších 18ti osob, které cestovaly v nákladovém prostoru kamionu a nebyly schopny předložit žádný doklad totožnosti. Následným šetřením bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, tedy pobývá na území ČR neoprávněně, a z tohoto důvodu byl zajištěn. Současně z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce 25.11.2016 sdělil, že je zdrav a že vycestoval z Nepálu v červnu 2016 letecky do Turecka na základě tureckého víza. Překročil za pomoci převaděče hranici do Bulharska, kde čekal na zaslání finanční hotovosti od rodiny a poté zaplatil převaděči za další cestu do Evropské unie (dále jen „EU“). V Srbsku se ubytoval v uprchlickém táboře, nepožádal o azyl kvůli velkému počtu žadatelů o azyl. Ze Srbska odjel v nákladovém prostoru kamionu, v němž byl zadržen v ČR. Chtěl požádat o azyl v Německu a poté cestovat do Nizozemska, kde má bratrance. Prohlásil, že si je plně vědom nelegálního pobytu v EU a že nehodlá vycestovat. V ČR nemá žádný majetek ani kulturní či sociální vazby ani rodinné vztahy. Sdělil, že ve vlasti žije celá jeho rodina. Do Nepálu se nechce vrátit, protože konvertoval ke křesťanství a v Nepálu je jen malá komunita křesťanů. Nechce se vrátit také proto, že si na cestu do EU půjčil hodně peněz. Dne 27.11.2016 požádal o mezinárodní ochranu s tím, že v roce 2013 konvertoval ke křesťanství a nyní je jeho rodina křesťanská. Oblast je nejistá, lidé je nenávidí, protože Nepál je hinduistické království. Současně uvedl, že Nepál není hinduistické království, ale některé politické strany se z něj takové království snaží vytvořit. Životní podmínky pro život tam nejsou dobré a všichni je nenávidí, neboť jsou křesťanská rodina. Dle žalovaného se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ač žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce přicestoval do ČR přes několik evropských zemí včetně členského státu EU Bulharska, přičemž v Srbsku pobýval přímo v uprchlickém táboře a o mezinárodní ochranu tedy požádat mohl. Požádal však až po zadržení PČR a po zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a po zahájení správního řízení o vyhoštění. Učinil tak poprvé po několika týdnech až měsících pobytu na území evropských států, kde se mohl volně pohybovat a mohl zažádat o mezinárodní ochranu. Požádal teprve, když mu bylo uloženo správní vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky zajištění PČR reálný. Žalobce pobýval na území EU a v Srbsku byl dokonce umístěn v zařízení pro žadatele o azyl, přesto žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až po zajištění v ČR. V průběhu řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců se navíc vyjadřoval tak, že jeho cílem je Německo, kde chce požádat o udělení mezinárodní ochrany a dále pokračovat do Nizozemska. Z jednání žalobce lze tak podle žalovaného usoudit, že jeho žádost je zcela účelová. Ke vztahu k ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016 sp.zn. 41Az 17/2016, podle něhož „soud shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, což je podle § 2 odst. 1 písm.

e) téhož zákona považováno za rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a účelovou žádostí, která je důvodem k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění postačuje kromě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ZZC, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ač žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být podle § 27 odst. 5 zákona o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů, tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění, musí být dále kromě skutečnosti, že žadatel požádal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, či ho pozdržet, ač mohl požádat dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Může se tedy stát, že se jedná o žádost účelovou, avšak nikoliv současně zjevně bezdůvodnou.“

V replice žalobce uváděl, že neopomenutelnou podmínkou ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je skutečnost, že účel zmaření eventuálního vyhoštění musí být jediným účelem žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud z řízení vyplynulo, že žádost není možné zamítnout z důvodu zjevné nedůvodnosti a je třeba zkoumat, zda žalobce nesledoval i dosažení mezinárodní ochrany a tedy zásadní a dlouhodobou změnu svého pobytového statusu na území ČR, jde zjevně o odlišný důvod podání žádosti než pouhé zmaření správního vyhoštění. Aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu připadá v úvahu jen tehdy, pokud žalobce o mezinárodní či doplňkovou ochranu v ČR vůbec nestojí a podáním žádosti sledoval pouze propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a naplnění osobních cílů míjejících se s institutem mezinárodní ochrany poskytnuté ČR, jako například odcestování na území jiného státu, než je ČR. Žalobce zjevně stojí o mezinárodní ochranu v demokratické zemi, utíká z obtížných poměrů v Nepálu a závěr žalovaného, že žalobce o mezinárodní ochranu ve skutečnosti nestojí, je absurdní, neboť nelze důvodně předpokládat, že by žalobce ve skutečnosti svojí žádosti přiznání mezinárodní ochrany vůbec nesledoval. Podle článku 8 odst. 3 písm. d) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU zajištění žadatele o mezinárodní ochranu připadá v úvahu v případě, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení, za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečností, že žadatel měl již možnost přístupu k azylovému řízení, takže existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel či zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Podle žalobce tedy nemůže postačit konstatování, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu účelově, neboť to je prvotní podmínka důvodnosti zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Vedle ní nesmí mít žádost jiný účel než samotné zmaření výkonu správního vyhoštění. Podle žalobce se žalovaný touto otázkou v napadeném rozhodnutí nezabýval, ač zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce sleduje kromě zamezení vyhoštění do Nepálu i zajištění legálního pobytu v ČR jakožto v demokratickém státu, který je schopen poskytnout mu ochranu před nebezpečím v zemi původu. Pokud by postačovala sama účelovost žádosti ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, postačovalo by zkoumat, zda by žadatel mohl požádat před svým zajištěním o ochranu a zda si byl možnosti požádat o mezinárodní ochranu v ČR nebo ve třetích bezpečných zemích vědom. Citovaná Směrnice a ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu však vyžadují, aby byla splněna i podmínka, že žadatel neměl při podání žádosti o mezinárodní ochranu i jiné motivy, než pouze zmaření vyhoštění. Žalobce

připomněl, že ze skupiny 18 cizinců zajištěných dne 24.11.2016 byl jediným, kdo požádal o mezinárodní ochranu. Zatímco ostatní zajištění mohli sledovat cíl související s tím, aby se dostali do konkrétních zemí západní Evropy, žalobce usiloval především o to, aby mu byla poskytnuta mezinárodní ochrana v zemi, u níž není důvod pochybovat o spravedlivém azylovém řízení a důkladném přezkoumání jeho žádosti.

Součástí správního spisu je oznámení o zahájení správního řízení o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož hlídka PČR dne 24.11.2016 ve 4:55 hod. kontrolovala kamion v katastru obce Dubí a zjistila, že se v něm nacházelo 18 nelegálních běženců, kteří z důvodu nelegálního vstupu a pobytu na území ČR byli zajištěni podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Rozhodnutím PČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, dne 25.11.2016 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že téhož dne žalobce v rámci podávání vysvětlení uvedl, že z Nepálu vycestoval v červnu 2016 letecky do Turecka, kde byl okraden o cestovní doklady a hotovost. Překročil státní hranici do Bulharska. Následně zaplatil převaděči za cestu do Srbska. Zde odešel do tábora pro běžence, chtěl požádat o azyl, ale z důvodu velkého počtu cizinců žádajících o azyl to neučinil. V kamionu cestoval na území ČR, kde byl zajištěn. Jeho cílem byla Spolková republika Německo, kde chtěl požádat o azyl a následně vycestovat do Holandska, kde žije jeho bratranec. Nelegálního vstupu na území členských států EU si byl žalobce vědom a neměl v úmyslu vycestovat. Nebyl si vědom, jak by si pobyt legalizoval, uvedl jako řešení, že chce v ČR požádat o azyl. Dále uvedl, že v ČR nemá majetek, k ČR nemá kulturní ani společenské vazby a nemá na území EU ani žádné rodinné vazby, když v Nepálu žije jeho matka, otec a bratr se sestrou. Do Nepálu se nechce vrátit, neboť konvertoval ke křesťanství a v Nepálu je pouze malá komunita křesťanů. Dále se nechce vrátit z toho důvodu, že na cestu do EU si zapůjčil hodně peněz. Téhož dne byla žalobci poskytnuta informace podle § 3a odst. 1 písm. a) bod čtvrtý zákona o azylu o oprávnění požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal 27.11.2016, kdy jako důvod uvedl, že konvertoval v roce 2013 ke křesťanství a nyní jsou s rodiči křesťanská rodina a jeho země není bezpečná, lidé je nenávidí, neboť Nepál je hinduistické království, respektive není to hinduistické království, ale některé nepálské politické strany se snaží, aby se jím Nepál stal, prostředí není pro život dobré, protože je jeho rodina křesťanská. V rámci pohovoru o udělení mezinárodní ochrany dne 6.12.2016 žalobce uváděl, že v roce 2013 jeho rodina konvertovala ke křesťanství a od té doby začali mít velké problémy se sousedy a známými, kde jsou skoro všichni hinduisté. Žalobce spolu s bratrem a sestrou chodili do kostela a jejich sousedé je kvůli tomu několikrát napadli a šikanovali. Třikrát zaútočili na jejich dům. Jeho bratr to psychicky neunesl a obrátil se k alkoholu. Rodina se několikrát obrátila na policii, aby je ochránila proti útočníkům. Policie jim však nepomohla a naopak se jich ptali, proč se odvrátili od svého náboženství. Předseda jedné politické strany v Nepálu chce z Nepálu udělat hinduistickou republiku a vyvolává hinduistický nacionalismus. V listopadu 2015 rodinu napadli. Žalobce už šikanu ze strany hinduistické společnosti nemohl snést, a proto se rozhodl odjet z Nepálu. Žalobce připustil, že Nepál je demokratickou zemí a má zákony respektující svobodu vyznání, ale současně uvedl, že ve skutečnosti není země tak vyspělá, aby lidé tam žijící to respektovali. Žalobce uváděl, že poprvé napadli jeho bratra, a když to žalobce zjistil a vyběhl ven, násilníci zbili i jeho pěstmi. To bylo v roce 2015. V listopadu 2015 soused napadl jeho i jeho bratra. Byli obviněni, že bratr obtěžoval jeho manželku, a pak byli oba zbiti. Třetí

incident se stal také koncem loňského roku, kdy jeden kluk ze sousedství se opil a večer před žalobcovým domem vykřikoval, že jsou odpadlíci a zradili víru. Když žalobce vyšel ven a snažil se ho utiшит, přidali se další sousedé a místo, aby ho odtáhli, žalobce napadli. Tento člověk jim nadával, házel kameny a říkal, že jsou odpadlíci a jí hovězí maso. Žalobce tvrdil, že se na policii obrátil, ale ta vždy, když vyslechla útočníky, řekla, že konflikt vyvolali sami. Žalobce se rovněž obrátil na svého šéfa v práci, který je z Indie a také křesťan. Ten řekl, že má ve své zemi také kvůli svému náboženství problémy. Takže od něho žádnou pomoc nedostal. Žalobce rodičům navrhoval, aby prodali dům a odešli někam, kde je neznají, ale s tím rodiče nesouhlasili. Přestěhovat se na jiné místo v Nepálu nebylo možné bez toho, že by prodali dům a pozemek, protože Kathmandú je drahé město.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že se lze v případě žalobce oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K tomuto závěru dospěl žalovaný na základě toho, že žalobce přicestoval do ČR přes několik evropských zemí, včetně Bulharska jako členského státu EU, v Srbsku pobýval přímo v uprchlickém táboře, o mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl. Požádal však teprve poté, co byl umístěn do ZZC a poté, co bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Tzn. teprve po několika týdnech a měsících pobytu na území evropských států. Během tohoto období se mohl dostavit na příslušný orgán a požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce požádal teprve tehdy, kdy se výkon jeho vyhoštění stal díky zajištění PČR reálným. Z toho je podle žalovaného zřejmé, že ač žalobce pobýval na území různých evropských států, včetně EU, několik týdnů až měsíců, přičemž v Srbsku byl dokonce umístěn do zařízení pro žadatele o azyl, žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění PČR, a tedy je jeho jednání naprosto účelové. V průběhu správního řízení o zajištění se navíc vyjadřoval v tom smyslu, že jeho cílem je Německo, kde chce požádat o azyl, aby mohl pokračovat dále do Nizozemska. Žalovaný má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ač žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Požádal až po zadržení PČR, po zahájení řízení o vyhoštění a po zajištění za účelem vyhoštění a po umístění do ZZC. Z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ani z jeho výpovědi nevyplývá nic, co by žalobci nebylo známo již před jeho zajištěním, nebo co by mu bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dále bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR a EU neoprávněně bez cestovních dokladů, bez pobytového oprávnění. Z toho důvodu byl také zajištěn s cílem vyhoštění. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu sice uvedl náboženskou nenávist v Nepálu vůči křesťanské menšině, ale dle informací o zemi původu, jako jsou například zpráva organizace Freedom House, Svoboda ve světě v roce 2016 – Nepál a zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Nepálu z roku 2016, v Nepálu vládne náboženská tolerance a ani příslušníci křesťanské menšiny nepociťují v souvislosti se svým vyznáním žádné problémy. Žalobce neuvedl ve své žádosti ani v rámci řízení o vyhoštění žádnou konkrétní hrozbu spojenou s návratem do vlasti. Jeho cílem je Německo. Z jeho vyjádření nevyplývá, že by mu skutečnosti vedoucí k podání žádosti nebyly známy již před zajištěním, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování či z újmy nepociťuje a žádost podal pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Ostatně i ve své žádosti uvádí pouze čistě ekonomické důvody. Z postupu žalobce je podle žalovaného zřejmé, že aby se vyhnul vyhoštění a mohl

setrvat v EU a pokračovat v cestě do své cílové země, byť nelegálně, využil jakékoliv možnosti, včetně žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce není ve skutečnosti získat ochranu před pronásledováním, respektive vážnou újmu, když se jich ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění a pokračovat v cestě do jiného státu, byl by propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení o zajištění a o vyhoštění bylo také prokázáno, že žalobce vstoupil nelegálně nejen do ČR, ale i do dalších států EU a chystal se k nelegálnímu překročení i do Německa. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštních opatření dle § 127, nebylo dle žalovaného účinné. O neúčinnosti svědčí nejen dlouhodobé a nevědomé nerespektování právního řádu žalobcem, ale i jeho zcela účelové jednání. Žádost o udělení mezinárodní ochrany by mohla být zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod žádosti uvede snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání, či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce jako důvod žádosti uvedl náboženskou nenávist v zemi původu, bude nezbytné jeho žádost posuzovat standardně z hlediska naplnění § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14a zákona o azylu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona č. 325/1999 Sb., neboť jednání nenavrhoval žalobce nejpozději do 5ti dnů od podání žaloby a nebylo to soudem shledáno jako nezbytné, naopak výslovně žalobce v žalobě souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

Soud žalobu neshledal důvodnou.

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o to, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Soud má za to, že je třeba rozlišovat mezi pojmem zjevně nedůvodné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o níž ministerstvo rozhoduje podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu považované za rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a pojmem účelové žádosti coby důvodu rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení

mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být podle § 27 odst. 5 zákona o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění, které musí žalovaný učinit v poměrně krátké lhůtě 5 dnů podle § 46a odst. 4 zákona o azylu), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně nedůvodnou ve smyslu ustanovení § 16 písm. h) zákona o azylu. Tak je tomu i v případě žalobce, který jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl ekonomické důvody, ale také obavy z náboženské diskriminace v Nepálu, což lze považovat přinejmenším za skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobci hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Proto žádost žalobce nelze posuzovat jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu a žalovaný se jí musí meritorně zabývat ve lhůtě pro vydání rozhodnutí podle § 27 odst. 1 zákona o azylu, která činí nejvýše šest měsíců. Toto zjištění však nic nemění na správnosti závěru žalovaného, že důvodem podání žádosti byla snaha žalobce vyhnout se hrozícímu vyhoštění, což znamená, že se jedná o účelovou žádost ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Dále podmínkou pro možnost aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu představuje skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Ve vztahu k naplnění této podmínky správní orgán zcela správně poukázal na skutečnost, že žalobce přicestoval do České republiky přes několik evropských zemí, a dokonce po pobytu v táboře pro žadatele o azyl v Srbsku. Tvzení žalobce, že v Srbsku v táboře pro žadatele o azyl nepožádal o mezinárodní ochranu z důvodu velkého počtu žadatelů, nelze akceptovat. O mezinárodní ochranu nesporně požádat mohl. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl ve svém úkrytu v kamionu objeven řidičem a následně zadržen Policií ČR, po svém zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců a poté, co bylo zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění. I tato podmínka ust. § 46 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla podle názoru soudu splněna.

Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce vědomě vstoupil a pobýval na území České republiky a Evropské unie neoprávněně, bez jakéhokoliv vstupního či pobytového oprávnění, a nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU. Žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a byl mu překažen jeho úmysl nelegálně cestovat až do Německa, bylo zahájeno řízení o jeho vyhoštění z území EU a výkon vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že žalobce tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod

zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 16. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně